

Sygn. akt VI Ka 507/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

protokolant Monika Mazur

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu Magdaleny Wesołowskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2023r.

sprawy:

R. B. (1) ur. (...) w B., c. J., I. z domu W. oskarżonej z art. 18 § 2 kk i in.

D. J. ur. (...) w L., s. S., R. z domu D. oskarżonego z art. 158 § 1 kk i in.

A. S. (1) ur. (...) w L. k. L., s. S., K. z domu L. oskarżonego z art. 158 § 1 kk i in.

P. S. (1) ur. (...) w L., s. A., E. z domu F. oskarżonego z art. 159 kk i in.

J.W.ur. (...) w J., s. J., E. z domu S. oskarżonego z art. 159 kk i in.

S.J.ur. (...) w K., s. B., I. z domu M. oskarżonego z art. 159 kk i in.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego J.W., obrońców oskarżonych, prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 15 lutego 2023 r. sygn. akt II K 223/20

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J.W. w pkt I części dyspozytywnej w ten sposób, że z opisu przypisanego mu czynu eliminuje ustalanie, że w trakcie zdarzenia użyto niebezpiecznego narzędzia w postaci metalowego łańcucha,

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. S. (1) w ten sposób, że:

- uniewinnia go od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej, a przypisanego mu czynu opisanego w pkt V części dyspozytywnej i w tej części kosztami procesu obciąża Skarb Państwa,

- stwierdza, że orzeczenie o karze łącznej z pkt XXII części dyspozytywnej straciło moc,

- na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk łączy oskarżonemu kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt XIV i XX części dyspozytywnej i wymierza mu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszca na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

- na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie

30 (trzydziestu) złotych,

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby,

- w pkt XXVII zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 1/7,

w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec J.W.i P. S. (1) utrzymuje w mocy,

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. B. (1), S.J., D. J. i A. S. (1),

zasądza od oskarżonych J. W., R. B. (1), D. J. oraz oskarżyciela posiłkowego D.S.na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie po 3,33 złotych i wymierza im opłaty za drugą instancję:

- J.W.w kwocie 400 złotych,

- R. B. (1) w kwocie 180 złotych,

- D. J. w kwocie 120 złotych,

- D.S.w kwocie 60 złotych,

zwalnia oskarżonego P. S. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

stwierdza, że koszty sądowe w zakresie apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 507/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 15 lutego 2023r. sygn. akt II K 223/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO ODWOŁAWCZEGO	SĄDU WOBEC
------------------------------------	-----------------------

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja adw. E. M.</p> <p>zarzut:</p> <p>I. co do czynu opisanego w pkt. III wstępnej części orzeczenia podnosi zarzuty:</p> <p>1) naruszenia prawa procesowego w zakresie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) poprzez przypisanie apelującemu udziału w pobiciu opisanym w pkt. III wstępnej części wyroku z modyfikacjami wynikającymi z pkt. V wyroku, w sytuacji gdy dowody pochodzące od świadków (z wyłączeniem części świadków zaangażowanych rodzinnie po stronie D.S.) i współoskarżonych w wyraźny sposób zaprzeczają sprawstwu oskarżonego P. S. (1) w zarzucanym mu czynie (a co zostało szczegółowo opisane w uzasadnieniu),</p> <p>2) naruszenia prawa procesowego poprzez przyjęcie w opisie czynu znamienia „narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § 1 kk.” w sytuacji gdy z opinii biegłego sądowego Z. K. (k. 229 akt sprawy) wynika, że pokrzywdzony nie został narażony na skutki skodyfikowane w art. 156 § 1 kk, a nadto wniosku tego nie wycofał/zmienił w toku składania opinii ustnej na rozprawie w dn. 7.10.2022 r.,</p> <p>3) naruszenia prawa materialnego w zakresie błędnego przypisania oskarżonemu kwalifikacji prawnej z art. 159 kk, art. 157 § 1 kk w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

związku z art. 11 § 2 kk, pomimo braku ustalenia, że oskarżony miał używać niebezpiecznego narzędzia o którym mowa w art. 159 kk (naruszenie procesowe uznane przez Sąd meriti w uzasadnieniu, vide pkt 3.1. uzasadnienia),

4) naruszenia prawa procesowego zarówno w zakresie art. 7 kpk jak i art 193 kpk w zakresie przypisania wszystkim oskarżonym zarzutu z pkt. III części wstępnej, czynności sprawczej użycia „ co najmniej jednego drewnianego kija oraz metalowego łańcucha” przy opinii biegłego sądowego Z. K. z 7.10.2022 r. w której stwierdził, że: „nie jest w stanie stwierdzić od jakiego konkretnie narzędzia powstały te obrażenia, nie jest to rolą biegłego. Może to zrobić zakład ekspertyz sądowych”

co kumulatywnie wpłynęło na błędnie przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy za czyn opisany w pkt. III wstępnej części orzeczenia;

II. co do czynu opisanego w pkt. VI wstępnej części orzeczenia podnosi zarzuty:

1) naruszenia prawa procesowego w zakresie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) poprzez przypisanie apelującemu udziału w pobiciu opisanym

w pkt VI wstępnej części wyroku z modyfikacjami wynikającymi z pkt XIV wyroku, w sytuacji gdy dowody pochodzące od świadków (z wyłączeniem części świadków zaangażowanych rodzinie po stronie D.S.) i współoskarżonych w wyraźny sposób zaprzeczają sprawstwu oskarżonego P. S. (1) w zarzucanym mu czynie (co

zostało szczegółowo opisane w uzasadnieniu),

2) naruszenia prawa procesowego tj. art. 7 kpk, art 193, 201 kpk poprzez przypisanie oskarżonemu (w istocie także oskarżonemu D. J.) znamion

„ narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku z art. 157 § 1 kk” przy braku powołania i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej co do zaistnienia jakichkolwiek skutków opisanych w art. 158 § 1 kk, których miałby doznać pokrzywdzony w wyniku czynu z pkt. VI wstępnej części orzeczenia oraz przy braku posiadania przez Sąd meriti wiadomości specjalnych pozwalających na odkodowanie tych znamion z materiału dowodowego (vide 1.1.6. uzasadnienia- brak oparcia ustalenia co do adekwatnego przypisania opisanego w zarzucie skutku na opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny),

3) naruszenia prawa procesowego w zakresie art. 7 kpk poprzez zaniechanie odseparowania i odrębnej oceny materiału dowodowego, także w trybie opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej (a nie wykluczone zespołu biegłych), skutków dla zdrowia pokrzywdzonego w zakresie czynu z pkt. III wstępnej części orzeczenia od skutków dla zdrowia pokrzywdzonego przypisanych do czynu z pkt. VI wstępnej części orzeczenia, wobec tożsamej daty zarzutu- 20.04.2019 r. i wobec rozważania zasady konsumpcji *lex consumptae derogat legi consumptae*, tj. w tym przypadku pochlonecia skutku „narażenia

na niebezpieczeństwo nastąpienia skutku z art. 157 § 1 kk”

(niezależnie od zarzutu apelacyjnego ad 1) od wystąpienia dalej idącego skutku w postaci wystąpienia uszczerbku na zdrowiu z art. 157 § 1 kk (zarzucanego w ramach czynu z pkt. III wstępnej części orzeczenia, vide wyrok Sądu Najwyższego z 6.04.2017 r., sygn. akt V KK 342/16)-

co kumulatywnie wpłynęło na błędnie przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy za czyn opisany w pkt. VI wstępnej części orzeczenia;

III. co do czynu opisanego w pkt VIII wstępnej części orzeczenia podnosi zarzuty:

1) bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 9 kpk w związku z art 17 § 1 pkt 9 kpk oraz w związku z art 157 § 4 kk) wobec wydania orzeczenia przy braku skargi uprawnionego oskarżyciela, w tym przypadku oskarżyciela prywatnego wobec okoliczności, że czyn opisany w pkt. VIII wstępnej części orzeczenia i zakwalifikowany jako uszczerbek i rozstrój na zdrowiu poniżej dni 7 (art. 157 § 2 kk) stanowi czyn ścigany z oskarżenia prywatnego,

2) subsydiarnie względnej przyczyny odwoławczej polegającej na rażącym naruszeniu przepisów art. 399 kpk poprzez zaniechanie uprzedzenia oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt. VIII wstępnej części orzeczenia z kwalifikacji art 158 § 1 kk i art 190 § 1 kk w związku z art 11 § 2 kk na kwalifikację z art 157 § 2 kk, co ograniczyło prawo do obrony w zakresie możliwości zawnioskowania o przerwę w rozprawie celem przygotowania obrony (art 399 § 2 kp.k) -

	co wobec zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej powinno implikować umorzenie postępowania, a nie skazanie oskarżonego.	
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja adw. R. B. (2)</p> <p>Zarzut:</p> <p>I. na podstawie art. 438 ust. 2 kpk, tj. obrazy przepisu prawa procesowego tj. art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 2 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającą na:</p> <p>1. zaniechaniu dopuszczenia z urzędu dowodu z przesłuchania świadków - sąsiada P. oraz uzupełniająco sąsiadki B. B., albowiem mogą oni mieć istotną wiedzę w zakresie zdarzenia z dnia 20 kwietnia 2019r., w szczególności w zakresie relacji składanej przez P. S. (1), co do kwestii jego pogryzienia przez psa i opatrywania ran w chwili kiedy to miał dokonać on pobicia D. S., co wpływa na należyłą ocenę zeznań pokrzywdzonego oraz jego najbliższych i w finalnie zaprzeczenie ich wiarygodności, a to w konsekwencji także na odpowiedzialność karną J. W.obciążonego relacją tego samego pokrzywdzonego oraz jego najbliższych, (świadkowie wskazani w treści protokołu z dnia 26 lutego 2021r.). B.B.przesłuchana w dniu 19.03.2021r. nie składała relacji w tym zakresie.</p> <p>2. zaniechania pozyskania do akt postępowania pełnego zapisu z (...) (systemu wspomaganie dowodzenia jednostek policji z dnia 20 kwietnia 2019r, w rozbiciu na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

poszczególne minuty interwencji, w zakresie obu zjaść tj. wezwania D. S. oraz R. B. (1), na okoliczność dokładnego ustalenia przebiegu zdarzenia i relacji podawanych tuż po nim przez określone osoby, które to relacje kolejno przekazywali funkcjonariusze A. K. (1) oraz A. T. dyżurnemu.

II. na podstawie art. 438 ust. 2 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk, obrazu przepisu prawa procesowego, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegającą na zaniechaniu poczytania oczywistych i niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, co winno skutkować jego uniewinnieniem od zarzucanego mu czynu.

III. na podstawie art. 438 ust. 2 kpk, obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji:

1. wadliwe ustalenie przez Sąd, iż J. W. swoim zamiarem obejmował pobicie D. S. wskutek podżegania go do tego czynu przez R. B. (1), gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na takie ustalenie, a tym więcej że Sąd poprawnie ustalił, iż tuż przed inkryminowanym zdarzeniem R. B. (1) poleciła oskarżonemu odjechanie z miejsca zdarzenia, skoro na nie zmierzał już patrol policji oraz karetka pogotowia, a wyłącznie zachowanie J. S. oraz dalej idące zachowanie samego pokrzywdzonego wywołało niekontrolowaną reakcję sprawców pobicia,

2. wadliwe ustalenie, iż w inkryminowanym zdarzeniu z dnia 20 kwietnia 2019r. J.W. oraz inni współsprawcy posługiwali się co najmniej jednym kijem oraz metalowym łańcuchem, a to w konsekwencji prowadziło do przyjęcia wadliwej kwalifikacji prawnej z art. 159 kk, gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie takich ustaleń,

3. wadliwe ustalenie, iż domniemane przedmioty, jakimi posługiwali się sprawcy pobicia spełniały znamiona z art. 159 kk, gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy - rozbieżność świadków, co do cech charakterystycznych tych przedmiotów, a także brak ich zabezpieczenia w przedmiotowym postępowaniu, sprawia iż nie sposób określić ich jako przedmiotów niebezpiecznych lub podobnie niebezpiecznych w rozumieniu art. 159 kk.

4. wadliwe i wzajemnie wyłączające się ustalenie, iż to J. W. dopuścił się pobicia D. S. przy użyciu drewnianego kija i swoim zamiarem obejmował pobicie pokrzywdzonego, gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy i częściowe ustalenia Sądu wskazują na to, iż oskarżony J. W. w pierwszej fazie niezwykle dynamicznego zdarzenia wdał się w spór z rodzicami D. S., przez co nie tylko swoim zamiarem nie mógł obejmować pobicia D.S., ale także nie mógł w tym pobiciu uczestniczyć,

5. gołosłowne i sprzeczne do treści opinii biegłego K., potwierdzonej opinią uzupełniającą z dnia 7 października 2022r., iż działania oskarżonych miały prowadzić do bezpośredniego zagrożenia życia i

zdrowia tj. skutków opisanych w treści art. 156 kk, gdy tymczasem wystąpienie takiego skutku biegły kategorycznie wykluczył.

6. wadliwe ustalenie, iż relacja P. S. (2) w zakresie poszczucia jej psem, a także uderzenia w brzuch, jest nierealna, tylko z tej przyczyny że świadek ten nie doznała żadnych szczególnych obrażeń płodu, a pogryzienie przez psa nie dało skutków, jak u P. S. (1), gdy tymczasem okoliczności tej przeczy zebrany w sprawie materiał dowodowy,

tj.:

a) P. S. (2) po zdarzeniu udała się na SOR, gdzie udzielono jej pełnej opieki medycznej, a poczęte dziecko do dzisiaj boryka się z problemami zdrowotnymi, jest dotknięte autyzmem i nie mówi i brak jest dowodu przeciwnego wykluczającego tego rodzaju skutki, jako wynik ówczesnego pobicia.

b) To R. B. (1) była zawiadamiającym służby medyczne i policję właśnie w związku z pobiciem P. S. (2) oraz atakiem psa, a nie w związku jakimkolwiek innym zdarzeniem.

c) Nadto Sąd nie przeprowadził żadnego dowodu z opinii biegłego, jaki miałby wykazać, iż uderzenie w brzuch kobiety ciężarnej zawsze musi dać objawy somatyczne, co w zasadzie czyni ustalenie Sądu o nierealności tej relacji zupełnie gołosłownym i naruszającym zasadę swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Mając na względzie powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie J.W. od zarzucanego mu czynu.

Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja oskarżonego J.W.</p> <p>Zarzut:</p> <p>błędu w zakresie ustalenia stanu faktycznego i ustalenia winy oskarżonego J.W.co do popełnienia zarzucanego mu czynu jak również co do wysokości wymierzonej oskarżonemu J. W. kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja adw. T. K.</p> <p>Zarzut:</p> <p>I. braku skargi uprawnionego oskarżyciela w zakresie czynu z dnia 08 lutego 2019 roku zarzucanego P. S. (1) zakwalifikowanego przez Sąd I Instancji jako czyn z art. 157 § 2 kk, bowiem w toku postępowania przygotowawczego oraz sądowego oskarżyciel publiczny nie objął tego czynu ściganiem z urzędu w myśl art. 60 § 1-4 kpk, jak również pokrzywdzony nie skierował przeciwko ww. oskarżonemu prywatnego aktu oskarżenia, zaś Sąd I instancji nie poinformował stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego ww. oskarżonemu, wobec czego doszło do okoliczności wyłączających możliwość prowadzenia postępowanie w tym zakresie, skutkujących koniecznością umorzenia postępowania,</p> <p>II.</p> <p>1. obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 6 ust. 2 dyrektywy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

parlamentu europejskiego i rady UE 2016/343 z dnia 09 marca 2016 roku, a to poprzez nieuwzględnienie na korzyść oskarżonej niedających się usunąć wątpliwości w sprawie co do:

- charakteru przedmiotów, które miały zostać użyte do pobicia pokrzywdzonego, niemożności ustalenia poziomu niebezpieczeństwa tych przedmiotów,

- ilości oraz personaliów osób, które uderzały pokrzywdzonego w dniu 20 kwietnia 2019 roku,

- okoliczności powstania obrażeń u pokrzywdzonego w dniu 08 lutego 2019 roku,

- osoby, która miała posługiwać się drewnianym kijem i metalowym łańcuchem podczas pobicia pokrzywdzonego,

2. art. 399 k.p.k., poprzez brak uprzedzenia przez Sąd o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego P. S. (1) i A. S. (1) opisanego w pkt VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, co skutkowało uniemożliwieniem oskarżonym realizacji prawa do obrony, jak również ograniczyło oskarżonym możliwości ustosunkowania się do innej kwalifikacji prawnej czynu,

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na dokonaniu przez Sąd dowolnej oceny przeprowadzonych dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy doświadczenia życiowego i w konsekwencji błędną ocenę dowodu z:

- zeznań D.S. poprzez przyznanie im waloru wiarygodności i ustalenie

na ich podstawie stanu faktycznego sprawy, podczas gdy pokrzywdzony wielokrotnie prezentował odmienny przebieg zdarzeń, inaczej opisywał poszczególne zachowania uczestników zdarzeń z dnia 08 lutego 2019 roku oraz 20 kwietnia 2019 roku, nadinterpretował zdarzenia, znając materiał dowodowy starał się zmieniać swoje zeznania w ten sposób, aby pogorszyć sytuację oskarżonych,

- zeznań F. S. poprzez przyznanie im waloru wiarygodności i ustalenie na ich podstawie stanu faktycznego sprawy, podczas gdy świadek ten odtwarza jedynie historie zasłyszane w domu od rodziców, nie relacjonuje przebiegu zdarzeń wedle własnej wiedzy, konfabuluje, myli wizerunki oskarżonych, zaś swoje oraz zaobserwowane zachowania innych osób opisuje w sposób nielogiczny i sprzeczny ze sobą,

- zeznań P. S. (2) poprzez nieprzyznanie im waloru wiarygodności i pominięcie tego dowodu przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, podczas gdy świadek ten ma bezpośrednią wiedzę o przebiegu wydarzeń pomiędzy stronami z dnia 20 kwietnia 2019, bowiem była ich bezpośrednim świadkiem, zaś jej zeznania korelują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, tj. m.in. dokumentacją medyczną oraz nagraniem video i zdjęciami, jak również w swoich zeznaniach nie jest stronnicza, relacjonuje zachowanie każdej osoby, w tym osób dla niej bliskich,

a co wpłynęło na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez błędne ustalenie przez Sąd I instancji, że oskarżeni R. B. (1), P. S. (1), D. J., J.W.dopuszcili się zarzucanych im czynów,

III. błędu w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, który to miał wpływ na treść orzeczenia, a to przez wadliwe ustalenie, że:

- J. W., A. S. (3) i P. S. (1) dokonali wspólnie i w porozumieniu pobicia D.S., przy czym używali oni innych niebezpiecznych przedmiotów, kiedy żaden ze świadków przedmiotowego zdarzenia nie widział, aby to właśnie te osoby dokonały pobicia D. S. (1), zaś sam pokrzywdzony wielokrotnie wskazywał innych sprawców jego pobicia, sam nie wie w jaki sposób i przez kogo został pobity,

- J. W. podczas pobicia D. S. posługiwał się drewnianym kijem, kiedy z relacji świadków, którym Sąd dał pełną wiarę wynika, że kierowca S., tj. J.W., podbiegł do rodziców pokrzywdzonego, zaś do pokrzywdzonego dobiegł, kiedy ten został pobity przez inne osoby,

- drewniany kij oraz metalowy łańcuch został użyty do pobicia D.S., kiedy przedmiotów tych nigdy nie uzyskano, nie poddano ich badaniom, zaś pokrzywdzony i świadkowie wielokrotnie odmiennie określają przedmioty, jakimi miał zostać pobity oskarżony, jak również z opinii biegłego nie wynika, z uwagi na użycie jakich przedmiotów doszło do takich uszkodzeń ciała pokrzywdzonego,

- drewniany kij oraz metalowy łańcuch wyczerpują znamię „innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu”, o którym mowa w art. 159 kk, kiedy przedmioty te nie zostały uzyskane dla niniejszego postępowania, każdy ze świadków w odmienny sposób relacjonuje użyte przedmioty nie podając właściwości

fizycznych tych przedmiotów, wobec czego nie można określić w jakim stopniu niebezpieczne były te przedmioty,

- P. S. (1) działając wspólnie z J. W. i A. S. (3) dokonał pobicia D. S., kiedy z relacji świadków i innych dowodów wynika, że pobicia dokonali pasażerowie z samochodu marki S., zaś oskarżony P. S. (1) w tym dniu nie jechał w tym samochodzie, był na miejscu zdarzenia o wiele wcześniej, nie wysiadał z tego samochodu, a w chwili pobicia D. S. przebywał w mieszkaniu gdzie był opatrywany po pogryzieniu przez psa D. S. wobec czego Sąd winien ustalić, że czynu tego nie dopuścił się P. S. (1),

- R. B. (1) swoim zachowaniem nakłaniała J. W. do pobicia D. S., kiedy oskarżona jedynie zwróciła się do oskarżonego o pomoc - ochronę przed D. S., nie obejmowała swoim zamiarem nakłonienia oskarżonego do pobicia D. S. i skutków takiego pobicia, jak również nie zwracała się o to do oskarżonego, wobec czego Sąd winien ustalić, że R. B. (1) nie dopuściła się zarzucanego jej czynu,

- P. S. (1) i D. J. dokonali pobicia D. S., kiedy z zeznań świadków i pokrzywdzonego oraz materiałów video i zdjęć zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że zdarzenie to zostało zainicjowane przez pokrzywdzonego, to on pierwszy uderzył ciężarną P. S. (2) w brzuch a następnie zaatakował oskarżonych oraz nakazał psu pogryzienie oskarżonych i P. S. (2), wobec czego Sąd winien ustalić, iż oskarżeni działali w ramach obrony koniecznej swojej oraz P. S. (2), a co w konsekwencji winno skutkować ustaleniem, że oskarżeni nie popełniają przestępstwa,

- P. S. (1) w dniu 08 lutego 2019 roku spowodował u pokrzywdzonego naruszenie ciała skutkujące rozstrojem zdrowia pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni, kiedy z zeznań bezpośrednich świadków, zwłaszcza P. K., wynika, że pokrzywdzony sam prowokował oskarżonego, pierwszy uderzył oskarżonego, sam uderzył się o grzejnik w korytarzu, a oskarżony nie odpowiadał na jego zaczepki i nie uderzył pokrzywdzonego, wobec czego Sąd winien ustalić, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego jemu czynu i uniewinnić oskarżonego,

- wysokości nawiazki orzeczonej od każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego D.S., kiedy nawiazka orzeczona od każdego z oskarżonych w łącznej kwocie 41.000,00 złotych jawi się jako rażąco zawyżona,

- oskarżony J.W. jest osobą uprzednio karaną, w sytuacji gdy jest on osoba niekaraną gdyż wcześniejsze Jego ukaranie uległo zatarciu z mocy prawa,

- oskarżeni są osobami zdemoralizowanymi w sytuacji, gdy żaden z przeprowadzonych dowodów na to nie wskazuje.

Ewentualnie, wyłącznie w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów, obrońca podniósł również zarzut:

VI. rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec:

- J.W. w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy cele zapobiegawcze i wychowawcze kary zostaną osiągnięte wobec oskarżonego przy wymierzeniu jemu kary w niższym

wymiarze, nieprzekraczającym 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat,

- P. S. (1) w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, 6 miesięcy pozbawienia wolności, 3 miesięcy pozbawienia wolności - kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy cele zapobiegawcze i wychowawcze kary zostaną osiągnięte wobec oskarżonego przy wymierzeniu Jemu kar jednostkowych i kary łącznej w niższym wymiarze, w wymiarze kary łącznej nieprzekraczającym 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat,

- R. B. (1) w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 2 lat oraz 100 stawek dziennych grzywny po 30,00 złotych każda, w sytuacji, gdy cele zapobiegawcze i wychowawcze kary zostaną osiągnięte wobec oskarżonej przy wymierzeniu jej kary w niższym wymiarze, tj. wymierzenie oskarżonej jedynie kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 30,00 złotych każda,

- D. J. w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 2 lat oraz 100 stawek dziennych grzywny po 30,00 złotych każda, w sytuacji, gdy cele zapobiegawcze i wychowawcze kary zostaną osiągnięte wobec oskarżonego przy wymierzeniu jemu kary w niższym wymiarze, tj. wymierzenie oskarżonemu jedynie kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20,00 złotych każda.

Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja prokuratora</p> <p>Zarzut:</p> <p>1. rażącego naruszenia przepisów procesowych mających wpływ na treść wyroku, a to określających granice sędziowskiej swobody oceny materiału dowodowego (art. 7 kpk) oraz obligujących do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności (art. 92 kpk) oraz nakazujących wzięcie pod uwagę wszystkich okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów (art. 410 kpk) poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, nieuwzględniającej zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a konsekwencji której Sąd ten poczynił nieprawidłowe ustalenia faktyczne, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku, a co miało wpływ na jego treść i uniewinnienie D. J. od czynu opisanego w pkt VII aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 190 §1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku, a w szczególności:</p> <p>a) pominięcie dowodu z nagrania rozmowy D.S.z dyspozytorem Wojewódzkiego Centrum Powiadamiania Ratunkowego, w zakresie w jakim bezpośrednio po zdarzeniu pod bramką jego posesji zgłaszał on zawiadomienie o przestępstwie i prosił o interwencję funkcjonariuszy Policji jeszcze w tym samym dniu;</p> <p>b) pominięcie oceny całokształtu dowodów dotyczących przyczyn, z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

jakich doszło do konfrontacji D. S. z mężczyznami przybyłymi pod jego bramkę, pominięcie oceny dowodów dotyczących przyczyn pojawienia się funkcjonariuszy Policji na interwencji na posesji u D. S., zlekceważenie w tym zakresie dowodów z zeznań D. S., M. S. (1), M. S. (2), A. K. (2), E. P., częściowo wyjaśnień J.W., A. S. (3), D. J., zeznań S. S. (2), zeznań F. S.;

c) nieobiektywne oparcie ustaleń, o tym jakoby nie padały groźby karalne względem D. S., oraz aby D. S. nie obawiał się gróźb na zeznaniach funkcjonariuszy Policji, którzy nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, nadto o obawach D. S. wypowiedzieli się wyłącznie w kontekście swoich odczuć, jednoczesne pominięcie przy tych ustaleniach szeregu innych dowodów, w tym z zeznań bezpośrednich świadków, tj. zeznań D. S., F. S., M. S. (1), M. S. (2), E.N.,

d) zlekceważenie relacji świadka E. P. oraz E.N. o zdarzeniu, pomimo, iż sąd dał w pełni wiarę relacjom tego świadka;

e) nie danie wiary zeznaniom F. S. wyłącznie w oparciu o nierzetelną, niejasną opinię biegłego psychologa i w oparciu o to, że były one zdaniem sądu sprzeczne z zeznaniami funkcjonariuszy Policji A. K. i A. T., podczas gdy zeznania tego małoletniego świadka znajdują potwierdzenie w innych dowodach, a nadto są podstawą ustaleń sądu co do pozostałych zdarzeń z 20.04.2019 r, zaś funkcjonariusze Policji, w przeciwieństwie do F. S. nie byli świadkami zdarzenia pod posesją D.S..

2. Rażącego naruszenia przepisów procesowych mających wpływ na treść wyroku określających

granice sędziowskiej swobody (art. 7 kpk) oraz obligujących do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności (art. 92 kpk) oraz nakazujących wzięcie pod uwagę wszystkich okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów (art. 410 kpk) poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, nieuwzględniającej zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji której z kolei Sąd ten poczynił nieprawidłowe ustalenia faktyczne, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku, a co miało wpływ na jego treść i uniewinnienie S.J.od czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 159 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku, a zwłaszcza:

a) niepodjęcie się przez Sąd I Instancji oceny całokształtu dowodów w celu ustalenia, co robił S. J.po przybyciu z J.W.do P.;

b) nieuwzględnienie dowodu z pomówienia przez J.W., podczas gdy nie występowały przesłanki uzasadniające jego dyskwalifikację.

3. Rażącego naruszenia przepisów procesowych mających wpływ na treść wyroku, określających granice sędziowskiej swobody (art. 7kpk) oraz obligujących do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności (art. 92 kpk) oraz nakazujących wzięcie pod uwagę wszystkich okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów (art. 410 kpk) poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, nieuwzględniającej

zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji której z kolei Sąd ten poczynił nieprawidłowe ustalenia faktyczne, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku, a co miało wpływ na jego treść i uniewinnienie A. S. (1) od czynu opisanego w pkt VIII aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 158 §1 kk i art. 190 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk, oraz przypisanie P. S. (1), iż nie uczestniczył w pobiciu, lecz spowodował rozstrój zdrowia D.S.na okres poniżej 7 dni, tj. wyczerpał swym zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku, a zwłaszcza:

a) uznanie zeznań M. G. za niewiarygodne w oparciu o niepoparte obiektywnymi przesłankami stwierdzenie sądu, iż nie mogła ona słyszeć krzyków, jakie dochodziły z wnętrza klatki schodowej, a także pominięcie relacji tego świadka, o tym co widział przed klatką schodową, a co miało istotne znaczenie dla ustaleń faktycznych;

b) wybiórczym potraktowaniu zeznań interweniującego w dniu 8 lutego 2018 roku funkcjonariusza T. M., który zeznał, iż z rozmowy z D. S., P. i A. S. (1) wynikało, że obaj mężczyźni z rodziny S. zaatakowali D.S.,

c) odmówienie wiary relacji świadka J. S., podczas gdy relacja ta znajdowała potwierdzenie w innych dowodach;

d) odmówienie wiary zeznaniom D.S.podczas gdy jego zeznania znajdowały potwierdzenie w

	<p>zecznościach M. G., J. S., a także opinii Z. K..</p> <p>e) pominięcie dowodu z dokumentu - pozwu, jaki D.S.Skierował do sądu przeciwko P. S. (1) i A. S. (1);</p> <p>f) wybiórcze potraktowanie zeznań świadka P. K..</p> <p>4. rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonej R. B. (1) kary za przypisane jej w pkt IX części dyspozytywnej wyroku przestępstwo z art. 18 §2 kk i art. 158 §1 kk i wymierzenie jej kary 1 roku pozbawienia wolności na skutek niedoceny przez Sąd I Instancji wysokiego stopnia winy oskarżonej wyrażającego się w tym, że oskarżona działała w sposób zaplanowany, z premedytacją oraz wysokiej społecznej szkodliwości czynu, który przejawiał się do podżegania do czynu godzącego w podstawowe dobro jakim jest zdrowie i życie ludzkie, dużą szkodą jaką wywołało zachowanie osoby podżeganej, działaniem z niskich pobudek</p>	
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja adw. D. M.</p> <p>Zarzut:</p> <p>1. rażącego naruszenia przepisów postępowania karnego, w szczególności naczelných zasad procesowych, mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci art. 2 § 1 pkt 1 i 2 kpk, art. 4 kpk, 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk poprzez naruszenie zasad obiektywizmu procesowego, sprzeczną z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tj.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

w sposób dowolny a nie swobodny, oraz poprzez oparcie rozstrzygnięcia na ustaleniach faktycznych według z góry przyjętego założenia, które zostały częściowo zinterpretowane wybiórczo i dowolnie na korzyść oskarżonych, przy założeniu, że to oskarżyciel posiłkowy wygenerował je a dodatkowo kreował się na ofiarę, m.in. w zakresie uniewinnienia S.J., D. J. i A. S. (1) poprzez:

- dowolną a nie swobodną ocenę zeznań poszczególnych świadków i wszystkich przeprowadzonych dowodów, z nieuwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

- dokonanie oceny faktów ustalonych w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego na korzyść oskarżonego A. S. (1), według z góry przyjętego założenia, że pokrzywdzony (dot. zdarzenia z dnia 8.02.2019r. i zarzutu z pkt VIII) był czynnie zaangażowany w pobicie się z dużo silniejszym, postawniejszym i młodszym od niego P. S. (1), w sytuacji gdy w rzeczywistości P. i jego ojciec A. S. (1) wspólnie pobili pokrzywdzonego. Analiza przebiegu zdarzenia z momentu krytycznego, odniesione obrażenia przez D. S., zeznawania funkcjonariuszy policji i świadków, a ponad wszystko odstąpienie od zainicjowania postępowania karnego, przy zastosowaniu zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego nakazują przyjąć, że zachowania A. S. (1), który pomagał w pobiciu słabszego pokrzywdzonego i który nie powstrzymywał swojego syna P. przed pobiciem oskarżyciela posiłkowego, nawet stojąc i się wszystkiemu przyglądając, szczególnie gdy biegły sądowy specjalista z

dziedziny chirurgii ogólnej z wieloletnim doświadczeniem, w trakcie wydawania ustnej opinii uzupełniającej, na zadane przez pełnomocnika pytania dotyczące odniesionych przez D.S.w dniu 8.02.2019 r. obrażeń odpowiedział - cyt. "Zdarzenie z lutego jak bójka, zawsze naraża na skutek art. 156 Każdy uraz głowy naraża na utratę życia lub zdrowia chyba że jest to uraz z małą energią. Jak uderzymy w głowę z dużą energią to jesteśmy w stanie stworzyć zagrożenie życia" (protokół rozprawy z dnia 7.10.2022r.), nakazuje przyjąć, że A. S. (1) dopuścił się przestępstwa pobicia dlatego też winien zostać ukarany;

- dokonanie oceny faktów ustalonych w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego na korzyść oskarżonego A. S. (1), według z góry przyjętego założenia, w sposób wadliwy, przy przyjęciu, że pokrzywdzony był czynnie zaangażowany w sytuację, w której odniósł poważne obrażenia, a A. S. (1) przyglądając się jak syn P. S. (1) bije słabszego, i nawet nie wypowiedział gróźb karalnych, w sytuacji gdy gróźby karalne, po 8.02.2019 r. zostały zrealizowane/ wcielone w życie w dniu 20.04.2019 r.

- obrazy przepisów postępowania, a to art. 193 § 1 kpk poprzez nieuprawnione przyjęcie oceny funkcjonariuszy Policji interweniujących w zw. ze zdarzeniem przy bramce, za pełnowartościową opinię biegłego sądowego z zakresu psychiatrii i/lub psychologii jakoby pokrzywdzony nie wyglądał/nie zachowywał się jak osoba obawiająca się spełnienia gróźb karalnych, i na tej podstawie przyjęcie, że nie doszło do

wyczerpania znamion przestępstwa skodyfikowanego w art. 190 kk w sytuacji gdy zgodnie z wyżej powołanym przepisem jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego albo biegłych,

błędu w ustaleniach faktycznych polegających na błędnym przyjęciu, że:

- w dniu 8.02.2019r. to jedynie P. S. (1) na skutek szarpaniny i wzajemnie zadawanych z pokrzywdzonym ciosów spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej oraz otwartej rany powłok głowy, w sytuacji gdy wraz z P. S. (1) w pobiciu oskarżyciela posiłkowego uczestniczył A. S. (1), co w konsekwencji implikowało bezpodstawne uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. VIII części wstępnej wyroku stanowiącego przestępstwo stypizowane wart. 158§ 1 kk

błędu w ustaleniach faktycznych polegających na błędnym przyjęciu, że: pokrzywdzony kreował się na ofiarę, w niektórych zajściach był stroną czynną, wręcz zaogniał konflikt, w sytuacji gdy nie istnieją dowody, że pokrzywdzony prosił się o popełnienie przestępstw na szkodę jego i jego rodziny, a wynika z błędnie odebranej przez Sąd Rejonowy w Lubaniu postawy pokrzywdzonego, który musiał udawać hardego by wspierać psychicznie rodzinę i by nie okazywać strachu brutalnym przestępcom, oraz który z braku środków na wynajęcie agencji detektywistycznej prowadził równoległe z prokuratorem własne

dochodzenie, nie oznacza że zaogniał konflikt.

błędu w ustaleniach faktycznych polegających na błędnym przyjęciu, że: powtarzane twierdzenia pokrzywdzonego dotyczące „zlecenie zabójstwa” są gołosłowne i zdaniem sądu I instancji świadczą o koloryzowaniu faktów i nadinterpretacji zdarzeń, w sytuacji gdy biegły sądowy medyk orzekł kategorycznie i nikt tego nie kwestionował, że każde uderzenie w głowę może zakończyć się śmiercią ofiary, w sytuacji gdy z protokołu oględzin nagranej rozmowy z dyspozytorem małoletniego F. - k. 756 jasno wynika, że nastolatek był przekonany, że jego ojciec nie żyje „halo, oni mi zabiją tatę ... (nieczytelne) zabiją „on nie żyje chyba, on chyba nie żyje” , w sytuacji gdy z pierwszej opinii biegłego sądowego specjalisty z chirurgii ogólnej wynika wprost, że zadane obrażenie stanowiły realne zagrożenie nie tylko dla zdrowia ale życia D.S..

- błędu w ustaleniach faktycznych polegających na mylnym przyjęciu że: A. S. (1) nie kierował w dniu 8.02.2019r. pod adresem pokrzywdzonego gróźb karalnych, w sytuacji gdy już sama ocena zdarzeń z dni krytycznych (08.02.2019 r. i 20.04.2019 r.) podług zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, już nawet bez potrzeby powoływania się na całokształt zgromadzonego w tym zakresie materiału dowodowego, nakazuje wysnuć jedyny uprawniony wniosek, tj. że A. S. (1) popełnił także przestępstwo skodyfikowane w art. 190 § 1 kk w lutym 2019r., które zostało wcielone w życie w kwietniu 2019 r. przy zaangażowaniu nawet najemników

- sprawców przywiezionych do P. z J.; w dniu 20.04.2019r. oskarżony D. J. znajdując się przy bramce przed posesją D.S.nie wypowiadał względem pokrzywdzonego grózb pozbawienia życia, które wzbudziły u oskarżyciela posiłkowego uzasadnione obawy że zostaną spełnione w zw. z:

a) pominięciem zeznań małoletniego F. S., który słyszał wypowiedziane groźby, przestraszył się, schował się w domu i wykonywał zdjęcia najeźdźców i zaniechanie zbadania z jakiego innego powodu przestraszony chłopiec schował się w domu i wykonywał zdjęcia oprawcom, szczególnie gdy zdarzenia odbywało się w zasięgu monitoringu, który został okazany policjantom;

b) pominięcie wiarygodnych relacji w tym zakresie D.S., A. K. (2), M. S. (1);

c) pominięciem okoliczności, że D.S.zadzwoił po policję, albowiem obawiał się spełnienia wypowiedzianych przez najeźdźców grózb karalnych;

poprzez nieuprawnione przyjęcie oceny funkcjonariuszy Policji interweniujących w zw. ze zdarzeniem przy bramce, za pełnowartościową opinię biegłego sądowego z zakresu psychiatrii i/lub psychologii jakoby pokrzywdzony nie wyglądał/nie zachowywał się jak osoba obawiająca się spełnienia grózb karalnych, i na tej podstawie przyjęcie, że nie doszło do wyczerpania znamion przestępstwa skodyfikowanego w art. 190 kk;

e) zaniechania przeprowadzenia z urzędu przez Sąd Rejonowy w Lubaniu dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty z dziedziny

psychiatrii/psychologii, w sytuacji gdy Sąd I instancji miał zamiar oceny policjantów nt. odczuć, obaw i lęków pokrzywdzonego potraktować za pełnowartościowy dowód świadczący, o tym, że D. S. nie obawiał się kierowanych w stosunku do niego gróźb - szczególnie gdy a) nie posiadający kompetencji policjanci z nieustalonych przyczyn - być może z braku sympatii do pokrzywdzonego - dopuścili się kardynalnego błędu, poprzez zaniechanie zabezpieczenia monitoringu z momentu krytycznego przy posesji pokrzywdzonego, o co D. S. i A. K. (2) - jego partnerka - prosili, nabrania poważnych wątpliwości co do tłumaczenia zaniechania zabezpieczenia nagrań z monitoringu podług próśb pokrzywdzonego tłumacząc to faktem bycia przez D.S. pod wpływem alkoholu, w sytuacji gdy prosiła o zabezpieczenie monitoringu także trzeźwa i przestraszona A. K. (2), a w domu było dwoje małych, przestraszonych dzieci; b) w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego w czynnościach procesowych z małoletnim F. S. uczestniczyła biegła sądowa z zakresu psychologii i nic nie stało na przeszkodzie aby zbadała, czy pokrzywdzony obawiał się najeźdźców i wypowiedzianych gróźb karalnych, co dopiero wówczas i jedynie pośrednio mogłoby pozwalać na powoływanie się na oceny z zakresu dziedziny psychologii i psychiatrii - interweniujących policjantów;

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o środku kompensacyjnym - nawiązce przyznanej na podstawie przepisów prawa cywilnego materialnego (art.

444, 445 i 448 k.c.) w pkt III, VI, VIII, XIII, XVIII, polegający na zbyt łagodnym potraktowaniu lub też niedostrzeżeniu wszystkich okoliczności, które determinowały wysokość orzeczonego środka kompensacyjnego, jak:

- charakter i rozmiar krzywd doznanych przez pokrzywdzonego, długotrwałego rozstroju zdrowia fizycznego i psychicznego;

- charakter i rozmiar krzywd doznanych przez osoby najbliższe pokrzywdzonemu w zw. z traumatycznym przebiegiem zdarzenia krytycznego z dnia 20 kwietnia 2019 r. oraz w zw. z naruszeniem nietykalności cielesnej rodziców pokrzywdzonego, atakowania ich i znieważania, stosowania po dniu krytycznym prowokacji i przekazywania pogroźek;

- nadal utrzymujących się dolegliwości bólowych oraz niewyleczonego stresu pourazowego, który to implikował pogorszenie dobrostanu psychofizycznego i konieczność okresowego zażywania silnych środków przeciwbólowych,

- przebytego wstrząśnienia mózgu i konieczności poddania anestezji) które nie pozostają bez negatywnych konsekwencji dla zdrowia,

- czasookresu hospitalizacji, rekonwalescencji i rehabilitacji, pozostawaniu na zwolnieniu lekarskim,

- utraconego dochodu w zw. z wielotygodniową niemożnością zarobkowania;

- długotrwałego, ciągłego pozostawania w stresie generowanego przez strach o brak

możliwości powrotu do pełnej sprawności fizycznej, o brak rokowań na przyszłość w zw. z charakterem odniesionych obrażeń, ewentualną możliwością pojawienia się późnych powikłań,

- olbrzymich pokładów stresu generowanego przez strach o brak możliwości zarobkowania i utrzymywania czteroosobowej rodziny, brak możliwości przyjmowania zleceń - kontraktów;

- lęk i obawę że dojdzie do takiej sytuacji kiedy to zabraknie środków na bieżące utrzymanie rodziny, opłaty związane z eksploatacją mieszkania i wysokie koszty leczenia, które nie były w całości przez NFZ,

- obaw o ponowienie ataków i spełnienie gróźb w stosunku do osób najbliższych pokrzywdzonemu (małoletnich dzieci, partnerki, rodziców),

- przebycia załamania nerwowego i pozostawania w stanie nieuleczonego (z powodu braku środków finansowych) stresu pourazowego do dnia dzisiejszego;

- konieczności pozyskania środków finansowych na zlecenie prowadzenia sprawy zawodowemu pełnomocnikowi,

- konieczność uczestnictwa w licznych terminach czynności procesowych na etapie postępowania przygotowawczego oraz uczestnictwa w licznych rozprawach sądowych - co wiązało się z niemożnością w tym czasie zarobkowania czyli z utratą dochodów i poniesienia znacznego kosztu na dojazd;

- powodowaną strachem/lękiem przed nieustalaniem sprawców

przez organy dochodzeniowo-śledcze co wygenerowało potrzebę poszukiwania dowodów i personaliów sprawców we wysłanym zakresie,

- sposobu i stylu dokonania napaści przez oskarżonych tak w dniu 8.02.2019 r. jak i w dniu 20 kwietnia 2019r. także na rodzicó w pokrzywdzonego,

co implikowało błędne oszacowanie szkód niematerialnych i w konsekwencji orzeczenie środka kompensacyjnego - nawiązki, w nieadekwatnej, bo w zbyt niskiej kwocie. (art. 438 pkt 4 kpk)

2. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa materialnego

- mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa materialnego tj. art. 46 § 1 polegające na orzeczeniu nawiązki w sytuacji gdy na wniosek pokrzywdzonego Sąd Rejonowy w L. winien orzec, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

- mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa

materialnego, tj. art. 46 § 1 kk w zw. z art. 441 § 1 kc polegające na zaniechaniu

orzeczenia zgodnie z wnioskiem pokrzywdzonego środka kompensacyjnego w

postaci częściowego naprawienia szkody i zadośćuczynienia we wskazanej we

wniosku z dnia 23.02.2022r. kwocie od oskarżonych za zdarzenia z dnia

20.04.2019r. solidarnie (na wniosek pokrzywdzonego sąd orzeka, stosując przepisy

prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej

przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę)

oraz na podstawie art. 441 § 1 kc w zw. z faktem, że kilka osób ponosi

odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich

odpowiedzialność jest solidarna, i wbrew wnioskowi pokrzywdzonego, orzeczenie

jednostkowych nawiązek po 10.000 zł/lub 500 zł od poszczególnych oskarżonych,

co z przyczyn oczywistych jest zbyt łagodnym środkiem karnym dla współsprawców, chociażby ze względu na fakt możliwości uchylania się przez niektórych z nich

dobrowolnego wykonania środka karnego lub egzekucji komorniczej,

- mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa

materialnego, tj. art. 46 § 2 k.k. polegającego na zaniechaniu orzeczenia zgodnie z

wnioskiem pokrzywdzonego środka kompensacyjnego od oskarżonych

P. S. (1) i A. S. (1) pomimo złożenia przez

obronę wniosku o orzeczenie środka kompensacyjnego w zw. z pobiciem

pokrzywdzonego w dniu 8.02.2019 r. w trakcie głosów stron w formie ustnej podczas

rozprawy w dniu 7.10.2022 r.
- w sytuacji gdy na wniosek pokrzywdzonego sąd I

instancji winien orzec środek kompensacyjny, szczególnie gdy pokrzywdzony

odniósł poważne obrażenia - w postaci stłuczenia klatki piersiowej oraz otwartej

rany powłok głowy,

- mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa

materialnego, tj. art. 46 § 2 kk polegającego na zaniechaniu określenia terminu

uregulowanie orzeczonej nawiązki,

- naruszenie przepisu art. 438 pkt 4 kpk poprzez orzeczenie rażąco

niewspółmiernych (zbyt niskich) kwot jednostkowych nawiązek w stosunku do

rozmiaru krzywd wyrządzonych pokrzywdzonemu, które implikowały długotrwały

rozstrój zdrowia fizycznego i psychicznego, oraz utratę dochodów i ekspektatyw

pozyskania kontraktów (zleceń) i wszelkie negatywne konsekwencje enumeratywnie wymienione powyżej w petitum apelacji.

Rażącej niewspółmierności
orzeczonych kar w sytuacji gdy:

1. zachowanie oskarżonych
charakteryzowało się znacznym
nasileniem agresji i brutalności,

2. ich działania były rozciągnięte
w czasie, co świadczy o dużym
natężeniu złej woli,

3. oskarżeni mieli przygotowane
przedmioty stwarzającymi
niebezpieczeństwo dla życia
i zdrowia, które uprzednio
przygotowali i przywieźli do P. z J.

4. oskarżeni do chwili obecnej nie
przeprosili pokrzywdzonego i jego
rodziny, nie zabiegali o jakiegokolwiek
zadośćuczynienie, nie okazali ani
żału, ani skruchy,

5. oskarżeni demonstrowali
brak refleksji nt. popełnionych
przestępstw, które mogły się
skończyć zamordowaniem
pokrzywdzonego, co uświadamiał
w trakcie wydawania ustnej
uzupełniającej opinii biegły sądowy
specjalista z zakresu chirurgii
ogólnej Z. K.

6. oskarżeni w sposób bezkrytyczny
usiłowali przerzucać winę na
pokrzywdzonego,

7. oskarżeni na oczach nie tylko
małoletnich dzieci pokrzywdzonego
i jego rodziny ale także licznych
wizatorów - mieszkańców P., którzy
obserwowali zdarzenie krytyczne,
nie mieli żadnych zahamowań
czy oporów, i dalej dążyli do
wymierzania samosądu, a uciekli
najprawdopodobniej dopiero gdy
usłyszeli, jak małeletni F. płacze, że
zabili mu ojca, albo gdy zorientowali
się, że bestialsko pobity D.S.stracił
przytomność,

	8. przestępstwa, których się dopuścili, wygenerowały konsekwencje opisane powyżej w petitum apelacji.	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W pierwszej kolejności sąd odwoławczy odniesie się do zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1) adw. E. M. z pkt I., który pokrywa się z zarzutami zawartymi w apelacji drugiego z obrońców oskarżonego adw. T. K. zawartymi w pkt II i III, a dotyczącymi przypisania mu sprawstwa czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku.</p> <p>Stwierdzić należy, że zarzut ten jest zasadny. Wskazać w tym miejscu należy, że trafnie skarżący kwestionują poczynioną przez sąd rejonowy ocenę dowodów w tym zakresie. Ustalając sprawstwo oskarżonego co do tego czynu sąd I instancji powołał się na dowody w postaci zeznań samego pokrzywdzonego, członków jego rodziny, a także zeznania R. W., I. W., P. S. (3), D. P.. Tymczasem świadek R. W. w swoich zeznaniach (k. 670-671, 861-862) nie wskazywał na udział P. S. (1) w tym zdarzeniu. Podał, że pokrzywdzonego najpierw goniło a potem biło dwóch mężczyzn używając przy tym „pałki”, „bejsbola”, nie wskazując przy tym, że jednym z nich był P. S. (1), podał zresztą, że nie zna go i nie rozpoznał oskarżonego na rozprawie jako jednego ze sprawców tego pobicia. Podobnej treści zeznania złożyła jego żona I. W. (k. 673-674, 862-863). Co istotne również ona nie wskazywała na udział w pobiciu</p>		

P. S. (1). Również świadek D. P. w swoich zeznaniach (k. 231-232, 922-923) nie potwierdza, że w tej części zajścia brał udział P. S. (1). Warto w tym miejscu zaznaczyć, że w przeciwieństwie do dwojga poprzednich świadków zna ona P. S. (1). Również świadek P. S. (3) w swoich relacjach (k. 722-724, 863-865) nie wskazuje, że P. S. (1) był osobą, która pobiegła za uciekającym pokrzywdzonym i brał udział w jego pobiciu. Podaje on, że za pokrzywdzonym pobiegli „jacyś ludzie”. „nie znałem ich w ogóle”.

Zeznania pokrzywdzonego D. S., jak i osób dla niego najbliższych: jego konkubiny A. K. (2), rodziców J. S., R. S., syna F. S. co do udziału w tym pobiciu P. S. (1) nie są konsekwentne. Przede wszystkim wskazać należy, że P. S. (1) wszystkim tym osobom był znany. Tymczasem w swoich pierwszych relacjach bezpośrednio po zdarzeniu żaden z tych świadków, w tym również pokrzywdzony nie wskazywał na udział P. S. (1) w tej części zajścia – zeznania D. S. k. 9-13, J. S. k. 16-17, A. K. (2) k. 20-21, R. S. k. 23-24, F. S. k. 79-80. Co istotne R. S. i F. S. byli przesłuchiwani w dwa dni po zdarzeniu (23 kwietnia 2019r.), a więc już na tyle długo po zajściu aby opadły pierwsze emocje związane z jego przebiegiem i można było już spokojnie odtworzyć przebieg zdarzenia. O tym, że P. S. (1) był wśród osób, które dokonały pobicia pokrzywdzonego przy użyciu drewnianej pałki D. S. wspomniał w swoich zeznaniach przed prokuratorem w dniu 18 lipca 2019r. i od tego momentu oskarżony wzmiankowany jest w relacjach pozostałych wyżej wskazanych osób. W tym również matki jego konkubiny H. K. (k. 241-242, 845). Brak wskazania P. S. (1) jako

sprawcy pobicia D. S. w tej części zajścia przez wyżej wskazanych świadków jest o tyle zaskakujący, że świadkowie zgodnie wskazują na udział P. S. (1) w pierwszej fazie zajścia (pobicia D. S. wspólnie z D. J.). Gdy do tego dodać fakt, że to właśnie za konflikt pomiędzy rodzinami S. a S. (1) odpowiada w pewnym zakresie zachowanie P. S. (1) to pominięcie go przy wskazywaniu osób, które brały udział w pobiciu D. S. (w tej części zdarzenia) jest wysoce zastanawiające, a zeznania tych świadków trudno jest uznać w tym zakresie za konsekwentne. Tym bardziej, że opis zdarzenia przedstawiany przez tych świadków jest dość szczegółowy, wymieniają oni która osoba z jakiego miejsca w samochodzie S. wysiadła i co dalej robiła. Na rozprawie w dniu 15 maja 2021r. R.S. opisując tą część zajścia zeznał: „nie jestem w stanie powiedzieć czy P. S. (1) bił później syna” W rezultacie zdaniem Sądu Okręgowego późniejsze wskazanie P. S. (1) jako osoby biorącej udział w tym zdarzeniu wskazuje na wypełnianie luk pamięci i sugerowaniem się wcześniejszym etapem zajścia.

Nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie zarzutów wymienionych w pkt II i III.

Prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił zeznania świadków co do pierwszej części zajścia wieczorem w dniu 20 kwietnia 2019r. w tym zakresie zeznania D. S., A. K. (2), J. S., R. S. oraz F. S. są konsekwentne, spójne i logiczne. Słusznie sąd I instancji w zakresie rekonstrukcji tej części zajścia odmówił wiarygodności wyjaśnieniom P. S. (1), D. J. i R. B. (1), jak również zeznaniom

świadka P. S. (2). Relacje ich nie są zgodne co do przebiegu zajścia. Zupełnie nielogiczne jest twierdzenie, że to D.S. był osobą, która zaatakowała ciężarną P. S. (2), uderzając ją pięścią w brzuch i do tego szczując ją psem. Przede wszystkim wskazać należy, że to nie P. S. (2) była osobą, co do której pokrzywdzony mógł mieć negatywny stosunek, agresywne nastawienie. Do tego jeszcze dodać należy, że dokumentacja lekarska dołączona do akt sprawy nie potwierdza aby doznała ona urazu brzucha w wyniku uderzenia, czy też urazów na skutek pogryzienia przez psa (zaświadczenia k. 140 – 141). Należy jeszcze zwrócić uwagę na fakt, że inkryminowanego dnia, tj. 20 kwietnia 2019r. to osoby związane z R. B. (1) i jej rodziną były osobami inicjującymi kontakt z pokrzywdzonym (bezsporne jest przecież, że to te osoby udały się wcześniej pod posesję pokrzywdzonego). Podnoszone w apelacji obrończyni kwestie związane tym z kto wezwał policję na interwencję już po zajściu, czy zgłoszono potrzebę pomocy medycznej do kobiety w ciąży nie mają znaczenia dla oceny wyżej wskazanych dowodów.

W zakresie tego czynu (z pkt VI części wstępnej wyroku Sad Rejonowy dokonał prawidłowej oceny prawnej poczynionych ustaleń faktycznych. Rzeczywiście zgodzić się należy, że zachowanie się oskarżonych P. S. (1) i D. J. wyczerpało znamiona występkę z art. 158§1 k.k. fakt, że spowodowali oni wywrócenie się D.S., a później po przewróceniu na ziemię jeden z nich dociskał go kolanem a drugi uderzał pięściami między innymi w okolice głowy narażał pokrzywdzonego

na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku z art. 157§1 k.k.

Nie jest zasadny również zarzut apelacji obrońcy z pkt III a dotyczący czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VIII części wstępnej wyroku. Sąd I instancji w ocenie sądu odwoławczego dokonał w tym zakresie prawidłowych ustaleń faktycznych co do przebiegu zajścia w dniu 8 lutego 2019r. i trafnie przyjął, że zachowaniem swoim oskarżony P. S. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 157§2 k.k. Oczywistym jest, że czyn ten ścigany jest z oskarżenia prywatnego a prokurator winien był objąć jego ściganie. Uczynił to zresztą na rozprawie odwoławczej w dniu 28 września 2023r. (k. 1428). Tym samym brak ten został w sposób skuteczny konwalidowany. Odnosząc się zaś do naruszenia prawa do obrony poprzez nie pouczenie stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej tego czynu stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie rzeczywiście sąd rejonowy nie uprzedził strony o takiej możliwości czym niewątpliwie naruszył przepis art. 399§1 k.p.k. Uchybienie to jednakże nie miało wpływu na treść orzeczenia.

Oдноśnie apelacji obrońcy J.W.adw.
R. B. (2)

Wskazane w pkt 1 apelacji zarzuty odnoszące się do zaniechania przeprowadzenia wskazanych w nich dowodów w ocenie sądu odwoławczego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie odpowiedzialności J. W.. Zarówno te odnoszące się do przesłuchania osób, które po zdarzeniu miały opatrywać zranionego przez psa w pierwszej fazie zajścia P. S. (1), jak również

dotyczące pozyskania pełnego zapisu rozmowy w związku z wezwaniem policji przez D.S., jak i R. B. (1).

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd (nie zaś strona procesu) rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć. Powyższe wątpliwości odnoszą się więc między innymi do sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który takiego waloru nie ma (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 22.12.2010r. sygn. akt IIKK 308/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23.03.2011r. sygn. akt IIKa 468/10). Innymi słowy, stosowanie art. 5§2k.p.k. znajduje zastosowanie dopiero wtedy, gdy możliwość pewnych ustaleń za pomocą swobodnej oceny dowodów zostaje wyczerpana. Sytuacja równoznaczna z „nie dającymi się usunąć wątpliwościami” jest kategorią obiektywną w tym sensie, że zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub wiedzy nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to zatem nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej (vide:

wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 31.01.2012r. sygn. akt II AKa 403/11).

Skoro Sąd I instancji nie powziął żadnych wątpliwości w zakresie udziału w zdarzeniu J.W.to tym samym nie można mówić, że w sprawie wystąpiły niedające się usunąć wątpliwości a w konsekwencji nie można twierdzić, że sąd naruszył normę art. 5§2 k.p.k. nie rozstrzygając ich na korzyść oskarżonego. W efekcie zarzut z pkt drugiego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie jest również zasadny zarzut zawarty w pkt 3 tej apelacji. Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy w zakresie udziału oskarżonego J. W.w pobiciu D.S.ustrzegł się błędu. Dokonana w tym zakresie ocena zgodna jest z kryteriami zawartymi w art. 7 k.p.k. poczynione zaś w oparciu o tą ocenę ustalenia faktyczne wolne są od wad.

Bezsporne jest, że J. W.wspólnie z innymi osobami znalazł się krytycznego dnia w P. na skutek działania R. B. (1). O tym czy działania jej stanowiły nakłanianie do przestępstwa pobicia będzie mowa w dalszej części uzasadnienia (w odniesieniu do apelacji jej obrońcy adw. T. K.). A. K. (2) w swoich zeznaniach wskazała, że po wyjściu z samochodu jego kierowca (J. W.) wyjął z samochodu kij bejsbolowy, pchnął jej teścia (R. S.) a następnie pobiegł w stronę gdzie uciekł D. (k. 916). Zeznania te korespondują z relacją przedstawioną przez rodziców pokrzywdzonego J. S. i R.S., jak również jej syna F. S.

O tym, że leżący na ziemi pokrzywdzony był bity przez dwóch

mężczyzn, z których jeden używał „pałki” mówili w swoich zeznaniach R. W. i I. W.. Nie budzi żadnych wątpliwości, że J. W. był kierowcą samochodu marki S.. Twierdzenie skarżącego, iż ustalenia, że najpierw J. W. „wdał się w spór z rodzicami D. S.” wykluczają to, że obejmował on swoim zamiarem jego pobicie i brał udział w jego pobiciu są wzajemnie wykluczające się jest niezasadne. Wręcz przeciwnie relacje świadków z tej fazy zdarzenia są zgodne i spójne. A. K. (2), R. S., J. S. czy F. S. w swoich zeznaniach konsekwentnie twierdzili, że J. W. (kierowca samochodu marki S.) najpierw podbiegł do rodziców pokrzywdzonego a później mając w ręku kij bejsbolowy pobiegł za pokrzywdzonym. W żadnym razie nie są to twierdzenia wzajemnie wykluczające się.

Kij bejsbolowy jest uznawany za niebezpieczne narzędzie w rozumieniu art. 159 k.k. Świadkowie określając to narzędzie używają określeń kij bejsbolowy, bejsbol, pałka, drewniany kij. Zmieniając opis czynu w tym zakresie sąd I instancji przyjął, że sprawcy używali drewnianego kija. Niewątpliwie kij bejsbolowy mieści się w opisie narzędzia wskazanego przez sąd i zachowuje niebezpieczne właściwości o jakich mowa w art. 159 k.k. Tym samym ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie są prawidłowe.

Nie można zgodzić się z ustaleniami sądu odnośnie właściwości drugiego z przedmiotów użytych w trakcie zdarzenia przez napastników bijących D.S.. Świadkowie wskazują w swoich zeznaniach na metalowy łańcuch. Łańcuch co do zasady nie posiada niebezpiecznych właściwości w

rozumieniu wskazanego przepisu. W sytuacji jak w niniejszej sprawie kiedy ów łańcuch nie został zabezpieczony (nie dokonano jego pomiaru, zważenia). Gdy sąd nie ustalił, jakie właściwości przedmiotu czynią go niebezpiecznym podobnie do broni palnej lub noża (art. 159 k.k.), nadanie przedmiotowi tej cechy nie jest uzasadnione. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 lutego 2003r., sygn. II AKa 362/02, LEX nr 81568).

W związku z tym z opisu przypisanego J. W. czynu należało wyeliminować to, że w trakcie zdarzenia napastnicy posługiwali się niebezpiecznym narzędziem w postaci metalowego łańcucha.

Skutkiem przestępstwa z art. 158§1 k.k. jest narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku z art. 156§1 lub art. 157§1. Narażenie, o którym mowa w tym przepisie nie jest pojęciem medycznym. O tym czy ono wystąpiło może świadczyć np. (tak jak w niniejszej sprawie) dynamiczny charakter zajścia, używanie niebezpiecznego przedmiotu, natężenie i użyta siła, wielość osób biorących udział w zajściu. Niebezpieczeństwo to (skutku z art. 158§1 k.k.) było całkiem realne skoro w wyniku zdarzenia pokrzywdzony doznał obrażeń skutkujących rozstrojem zdrowia powyżej 7 dni.

Wskazywane w pkt 3 podpunkt 6 apelacji błędna ocen zeznań P. S. (2) odnośnie tego, że nie została uderzona w brzuch przez D. S., czy pomimo braku obrażeń mogła zostać uderzona przez pokrzywdzonego , jak i tego kto faktycznie zawiadomił służby medyczne nie mają znaczenia dla odpowiedzialności J. W. za

zarzucany mu w niemniejszej sprawie czyn.

Apelacja J. W. również nie zasługuje na uwzględnienie. Sformułowany w niej zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest zasadny. Apelacja ta ma charakter typowo polemiczny. Jej autor przytaczając na nowo swoje wyjaśnienia kwestionuje ocenę dowodów i polemizuje z ustaleniami sądu.

Art. 7 k.p.k. (określający zasadę swobodnej oceny dowodów) stanowi, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zarzut obraży art. 7 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (zob.. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975r. sygn. II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił

się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

(zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1975 r., sygn. I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zaś być wywodzony z błędnej oceny materiału dowodowego, a nie odwrotnie. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 maja 2009 r., sygn. akt II AKA 120/09, Prok. I Pr. – wkł. 2010/4/28; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., sygn. akt II AKA 73/09, KZS 2009/9/52).

Powyżej już wskazano, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy w tym zakresie. Warto w tym miejscu zauważyć, że przedstawiona w apelacji po raz kolejny wersja zdarzeń słusznie została nieuwzględniona przez sąd I instancji. Wyjaśnienia oskarżonego bowiem nie były w toku postępowania konsekwentne, ulegały zmianie w miarę gromadzenia kolejnych dowodów, były nielogiczne. Zostały one w sposób prawidłowy ocenione przez sąd meriti i w konsekwencji słusznie odmówił im wiarygodności.

Nie jest również zasadny zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu J. W. kary. Sąd Rejonowy co prawda błędnie ustalił, że J. W. był uprzednio karany sędownie, jako że jego skazanie uległo zatarciu. Nie powoduje to jednak sytuacji, że wymierzona mu kara 3 lat pozbawienia wolności jest karą rażąco, niewspółmiernie surową. Słusznie Sąd I instancji akcentuje przy jej wymiarze wysoką społeczną szkodliwość czynu wygrażającą

się w działaniu wspólnie z innymi osobami, używanie w trakcie zdarzenia niebezpiecznego narzędzia czy wreszcie w skutku swojego działania (spowodowanie u pokrzywdzonego dotkliwych obrażeń ciała w tym złamania ręki i nogi). Również stopień zawinienia oskarżonego jest znaczny, działał on na najwyższym stopniu winy z zamiarem bezpośrednim, działanie było zaplanowane. Oskarżony wykazał się determinacją w dążeniu do realizacji zaplanowanego celu, dwukrotnie tego dnia zjawiał się w P. aby zrealizować zamiar pobicia D.S.. Słusznie Sąd I instancji wskazuje też na potrzebę spełnienia przez wymierzoną karę funkcji społecznej jej oddziaływania. Kara ta musi bowiem uzmysłowić nieopłacalność takich zachowań, dokonywania samosądów, eskalowania konfliktów z błahego powodu.

Reasumując stwierdzić należy, że wymierzona oskarżonemu kara odpowiada kryteriom wskazanym w art. 53 k.k., uwzględnia realia przedmiotowej sprawy i nie może być uznana za karę rażąco surową.

Odnośnie apelacji adw. T. K.

Zarzuty wskazane w pkt I oraz pkt II.2 są tożsame z zarzutami apelacji (pkt III) drugiego z obrońców oskarżonego P. S. (1) adw. E. M. i zostały już omówione powyżej.

Zarzut z pkt II.1 dotyczący poczynionych przez sąd I instancji ustaleń w zakresie właściwości niebezpiecznych narzędzi użytych w trakcie zdarzenia przez sprawców pobicia D. S. jest tożsame z zarzutem apelacji drugiego obrońcy oskarżonego J. W. adw. R. B. (2) (pkt 3.3 i pkt 3.4), które to

zarzuty zostały przeanalizowane już wcześniej.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. przy ocenie zeznań pokrzywdzonego D.S.. Sąd Okręgowy akceptuje dokonaną przez sąd meriti ocenę jego zeznań poza (o czym wyżej była już mowa) wskazaniem, że P. S. (1) uczestniczył w drugiej fazie zajścia w dniu 20 kwietnia 2019r. Treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przekonuje, że sąd ten wnikliwie podszedł do oceny zeznań pokrzywdzonego, który swoje relacje przedstawiał kilkukrotnie. Krytycznie podszedł do relacji pokrzywdzonego odnośnie zdarzenia z dnia 8 lutego 2019r., jak również co do zajścia w dniu 20 kwietnia 2019r., które miało miejsce pod bramą jego posesji w godzinach popołudniowych. W zakresie opisywanych wydarzeń, które miały miejsce w godzinach wieczornych tego dnia (20 kwietnia 2019r.) zeznania pokrzywdzonego są konsekwentne i to zarówno w części dotyczącej zajścia z udziałem P. S. (1) i D. J., jak i późniejszego z udziałem osób, które przyjechały samochodem marki S. (poza wskazywaniem udziału P. S. (1) w tej fazie zajścia). Oczywistym jest przy tym, że w sytuacji gdy świadek zdarzenie relacjonuje kilkukrotnie jego relacje będą się w pewien sposób różnić.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji zeznania F. S. pozwalają na poczynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych. Również te zeznania zostały przez sąd rejonowy ocenione w sposób prawidłowy. Trafnie sąd zauważa, że w chwili zdarzenia chłopiec miał 13 lat, a pobicie jego ojca przez nieznaną mu sprawców było dla

niego traumatyczne. Okazywanie zaś świadkowi wizerunków osób w 3 lata po zdarzeniu faktycznie jest mało przydatne gdyż w tej sprawie pokrzywdzony sam prowadził „prywatne śledztwo” i poszukiwał na własną rękę sprawców pobicia. Z tego powodu późniejsze relacje świadka mogą być skażone domysłami, zasugerowane w jakimś sensie usłyszonymi w międzyczasie rozmowami. Jak np. zdaniem sądu zdecydowane wskazanie na rozprawie, że P. S. (1) był jedna z tych osób, które po przyjeździe S. pobiegły za uciekającym ojcem świadka.

W sposób prawidłowy sąd I instancji ocenił zeznania P. S. (2). Słusznie odmawiając wiarygodności jej zeznaniom. Trafnie sąd wskazał przede wszystkim na brak u świadka jakichkolwiek obrażeń w związku z atakiem pokrzywdzonego i jego psa jak również braku konsekwencji w relacji ze zdarzenia a nawet w tym co przekazała lekarzowi dokonującemu jej badania.

Tylko częściowo zasługuje na uwzględnienie zarzut z pkt III apelacji adw. T. K., a mianowicie błędnych ustaleń co do tego, że P. S. (1) brał udział w pobiciu D.S.w drugiej fazie zajścia w dniu 20 kwietnia 2019r.

Ustalenia co do tego, że oskarżony J. W. używając kija bejsbolowego brał udział w pobiciu pokrzywdzonego są prawidłowe co wynika chociażby z zeznań świadka A. K. (2) (k. 916). Odnośnie używania kija bejsbolowego i drugiego z narzędzi – metalowego łańcucha i uznaniu ich za niebezpieczne przedmioty w rozumieniu art. 159 k.k. już wcześniej była mowa.

Prawidłowe są ustalenia sądu odnośnie przypisania R. B. (1) zachowań, które stanowią przestępstwo nakłaniania do pobicia D. S.. Bezsporne jest, że J. W. decydując się na wyjazd do P. działał za namową R. B. (1). Zeznania E. P. (k. 64, 961-962) przemawiają za tym, że oskarżona swoim zamiarem obejmowała, iż J. W. ze swoimi kolegami dokona pobicia D. S.. W rozmowie telefonicznej ze świadkiem powiedziała: „E., ty się nie bój nic ci się nie stanie ale tych dwóch załatwię”, „ jak ci sobie nie poradzili to przyjdą poważniejsi”. Z wyjaśnień samego J. W. wynika, iż inkryminowanego dnia (20 kwietnia 2019r.) miał on z R. B. (1) stały kontakt telefoniczny. W trakcie pierwszej fazy zajścia wieczorem dzwoniła do J. W. mówiąc „przyjeżdżajcie” a po przyjeździe wskazała mu osobę pokrzywdzonego. Wszystko to pozwala uznać, że sąd w tym zakresie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Skoro po pierwszym zajściu w dniu 20 kwietnia 2019r. w godzinach popołudniowych pod posesją pokrzywdzonego oskarżona w rozmowie telefonicznej z E. P. wypowiedziała cytowane przez niego słowa to świadczy, iż obejmowała ona swoim zamiarem nie tylko ewentualne zastraszenie pokrzywdzonego ale również dokonanie jego pobicia i w tym celu zwróciła się o pomoc do J. W..

Poprawne są ustalenia sądu odnoszące się do pierwszej fazy zajścia wieczorem w dniu 20 kwietnia 2019r. – pobicia D. S. przez D. J. i P. S. (1). Prawidłowo w tej mierze ocenione zeznania samego pokrzywdzonego, jak i A. K. (2), J. S., R.S. oraz F. S. pozwalały na ustalenie przebiegu tej fazy zajścia

w trakcie, której najpierw miała miejsce szarpanina pokrzywdzonego z D. J., a następnie po podbiegnięciu P. S. (1) pokrzywdzony został przewrócony i obydwoj zadawali mu ciosy.

Sąd I instancji dokonał też prawidłowej rekonstrukcji zdarzenia z dnia 8 lutego z udziałem D. S. i P. S. (1). Warto w tym miejscu podkreślić, że dokonując tych ustaleń sąd ten podszedł krytycznie do relacji zarówno samego pokrzywdzonego jak i jego matki J. S.. Nie znalazły one bowiem w części potwierdzenia w innych dowodach jak chociażby zeznaniach J. R. (k. 264-265), która wskazała, iż po usłyszeniu głosów i wołania „mamo” wyszła na klatkę schodową i widziała jak P. K. odgradzał D. S. i P. S. (1) a A. S. (1) stał obok. Dopiero wówczas z mieszkania wyszła J. S.. Nie mogła więc widzieć przebiegu zajścia w sposób jaki opisywała w swoich zeznaniach (k. 244-245). P. K. zeznał natomiast (k. 287-288, 852-853), że w dniu 8 lutego 2019r. najpierw to pokrzywdzony chciał się bić z P. S. (1) a później po przyjeździe do miejsca zamieszkania po wejściu D. S. na klatkę schodową usłyszał wołanie D. o pomoc i widział go stojącego pomiędzy S., widział również obrażenia na jego głowie. Nie dostrzegł aby zarówno P. jak i A. S. (1) posiadali jakies obrażenia. Złapał P. S. (1) za ramiona i odciągnął go od pokrzywdzonego a dopiero później wyszła mama D.. P. S. (1) był przy tym agresywny. Zatem trafnie sąd przyjął, że skoro zdarzenie miało miejsce pomiędzy D.S. a P. S. (1) sprawcą obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego musiał być P. S. (1). Warto jeszcze w tym miejscu zauważyć, że zeznająca na okoliczność tego zdarzenia M. G. (k. 267-268, 847) zdarzenia na

klatce schodowej nie widziała a o przebiegu zajścia dowiedziała się od J. R..

Także zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu kar zawarty w apelacji adw. T. K. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Odnosnie wysokości kary wymierzonej J. W. sąd odwoławczy wypowiedział się już wcześniej odnosząc się do zarzutu zawartego w apelacji adw. R. B. (2).

R. B. (1) sąd wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności a więc karę oscylującą w wysokości połowy zagrożenia przewidzianego za przypisane jej przestępstwo (z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 158§1 k.k.). Zdaniem sądu u odwoławczego karę można uznać za karę surową ale nie rażąco surową. Uwzględnić bowiem należy motywy jakie kierowały oskarżoną, upór w działaniu a przez to nasilenie złej woli. Przestępstwa przypisanego oskarżonej R. B. (1) nie można ocenić bez powiązania ze skutkiem jakie jej działanie wywołało – brutalne pobicie D.S.. Również w tym przypadku konieczne jest aby kara właściwie kształtowała świadomość prawną społeczeństwa i obrazowała surowe konsekwencje prawne tego typu zachowania. Nie można pominąć, że sąd zastosował wobec oskarżonej dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary uwzględniając jej dotychczasową niekaralność i widząc szansę iż tak ukształtowana kara spełni wobec niej swe wychowawcze cele i zapobiegnie powrotowi na drogę przestępstwa.

Również kara wymierzona D. J. nie jest karą nieadekwatną, rażącą

swoją surowością. Oskarżonemu sąd I instancji wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności a więc karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i do tego w jego przypadku również jej wykonania warunkowo zawiesił . w stosunku do tych dwojga oskarżonych postulowana przez obrońcę kara – grzywny samoistnej z całą pewnością nie osiągnie swych celów określonych w art. 53 k.k.

Kara orzeczona w stosunku do P. S. (1) uległa zmianie jednakże nie z powodu, o którym mowa w apelacji obrońcy. Uzasadnienie tego rozstrzygnięcia zostanie przedstawione w dalszej części uzasadnienia.

Uwagi dotyczące apelacji Prokuratora.

Odnosząc się do zarzutu z pkt I dotyczącego naruszenia przepisów postępowania i w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego D. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 190§1 k.k. na samym wstępie zauważyć należy, że wniosek o ściganie oskarżonego D. J. za groźby kierowane pod jego adresem podczas zdarzenia w dniu 20 kwietnia 2019r. pod swoją posesją pokrzywdzony D.S.złożył dopiero w dniu 27 grudnia 2019r. (protokół przesłuchania świadka k. 466). Już z tego faktu można wywnioskować, że pokrzywdzony wbrew temu co twierdził w swoich zeznaniach nie potraktował tych gróźb jako groźby realne. Nie jest bowiem normalne, że osoba, która rzeczywiście czuje się zagrożona, obawia się spełnienia gróźb wniosek o ściganie sprawcy składa w 8 miesięcy po zdarzeniu w sytuacji gdy nic nie stało na przeszkodzie wcześniejszemu złożeniu takiego wniosku.

Sam D. S. w swoich zeznaniach (k. 9) twierdził, że w trakcie rozmowy pod jego posesją z nieznanymi mu mężczyznami podły pod jego adresem groźby, jednak po tym kiedy podeszli do niego jego brat i M. S. (2) kazał im „wypierdalać” i oni odeszli. E. P. w swojej relacji (k. 272-273) wskazał, że „był straszny harmider” „wszyscy przeklinali jedni na drugich”. Nie słyszał gróźb padających w trakcie kłótni. M. S. (2) natomiast zeznał (k. 420), że padały w ich stronę groźby pobicia ale powiedzieli im „coś w stylu idźcie sobie, wypad” i oni odeszli. Wbrew twierdzeniom skarżącego E. N. jak wynika z jej zeznań (k. 707 i zeznań w sprawie II Ko 57/21 Sądu Rejonowego w Zabrzu) nie słyszała gróźb wypowiedzianych przez osoby, które przyszły pod posesję D. S.. Z zeznań policjanta, który przybył na interwencję po zgłoszeniu tego zdarzenia A. K. (1), któremu pokrzywdzony odtworzył monitoring wynika, że zdarzenie miało charakter dynamiczny, doszło do szarpaniny pomiędzy mężczyznami. Policjant twierdził, że podczas interwencji D. S. (który był pod wpływem alkoholu) nie dawał mu dojść do głosu. Twierdził, że sam zrobi porządek ze S.. Podobnie interwencję tą relacjonował drugi z policjantów A. T. (k. 624-625). Z zeznań tych osób wynika, że zachowanie D. S. nie było zachowaniem osoby, która realnie, rzeczywiście poczuła się zagrożona tym zdarzeniem, w tym również ewentualnymi groźbami wypowiedzianymi przez D. J.. Wskazane przez prokuratora dowody w postaci zeznań świadków (których relacje sąd miał zlekceważyć), jak i nagranie rozmowy D. S. z dyspozytorem Wojewódzkiego

Centrum Powiadamia Ratunkowego nie przekonują do tego, że pokrzywdzony poczuł się zagrożony i bał się spełnienia wypowiedzianych gróźb. Sąd I instancji zatem prawidłowo ocenił dowody w tym zakresie i dokonał poprawnych ustaleń faktycznych.

Nie jest zasadny zarzut apelacji prokuratora z pkt II.2

Jedynym dowodem mogącym wskazywać na udział oskarżonego S. J.w pobiciu D. S.są wyjaśnienia współoskarżonego J. W. złożone we wstępnej fazie postępowania (k. 85). Słusznie jednak Sąd I instancji odmówił wiarygodności tej relacji wskazując, że oskarżony J. W. w toku całego postępowania swoje wyjaśnienia zmieniał wielokrotnie, a w późniejszych wyjaśnieniach zaprzeczał udziałowi S. J.w pobiciu D. S.. Właściwie przeanalizował też zeznania D. S.i jego brata M. S. (1), którzy we wstępnej fazie postępowania wymieniali S. J.jako sprawce pobicia wskazując na zdjęcie A. S. (3). Prawidłowo sąd również ocenił zeznania F. S., z zeznań którego wynika, że S.J.był obecny na miejscu zdarzenia ale świadek nie potrafił określić jego udziału w zajściu.

Reasumując trafnie sąd meriti przyjął, iż oskarżonemu S. J.nie można przypisać udziału w pobiciu D.S..

Wyżej już sąd odwoławczy wskazał, że prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił dowody odnoszące się do zdarzenia z dnia 8 lutego 2019r. i dokonał w tej mierze prawidłowych ustaleń faktycznych. Warto przypomnieć w tym miejscu, że M. G. nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, jak również to, że J. S. na klatkę schodową wyszło już po J. R.. Ta

zaś w swoich zeznaniach podała, że jak wyszła na klatkę schodową to znajdował się już w niej P. K., który stał pomiędzy P. S. (1) a pokrzywdzonym. Również wskazany przez skarżącego funkcjonariusz policji T. M. nie był świadkiem zajścia. Zeznał (k. 635, k. 924) jednak, że „strony rozeszły się w porozumieniu”. Sam fakt złożenia pozwu o „zadośćuczynienie i przeprosiny” w dniu 14 lutego 2019r. przez D.S.przeciwko P. S. (1) i A. S. (1) nie uwiarygadnia wersji zdarzenia prezentowanej przez pokrzywdzonego, nie przedstawił w nim żadnych dowodów a jego uzasadnieniu przedstawił swoją wersję zdarzenia.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy nie naruszył w tym zakresie ani dyrektywy oceny dowodów z art. 7 k.p.k., ani art. 410 k.p.k.

Oдноśnie niewspółmierności kary orzeczonej wobec R. B. (1) sąd odwoławczy wypowiedział się już powyżej. należy w tym miejscu przypomnieć, że orzeczoną wobec niej karę uznał za słuszną i sprawiedliwą uwzględniając kryteria z art. 53 k.k. nieprzekonywujące są argumenty prokuratora zawarte w apelacji, a które miałyby wskazywać, że rola jaką oskarżona odegrała w zdarzeniach, stopień jej zawinienia przemawiał za wymierzeniem jej kary bliskiej górnej granicy zagrożenia.

Oдноśnie apelacji adw. D. M.

Nie jest zasadny zarzut wskazany w pkt. 1. Nie dostrzegł sąd odwoławczy aby procedując w niniejszej sprawie Sad Rejonowy naruszył wskazane przez skarżącą przepisy. Wyżej już była mowa

o tym, że dokonując oceny materiału dowodowego kierował się dyrektywami art. 7 k.p.k. Korzysta zatem ona z ochrony tego przepisu. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie, że w polu zainteresowania sądu, jego ocenie pozostawała całość materiału dowodowego. Tym samym zarzut obrazy art. 410 k.p.k. okazał się nieskuteczny. Nie dostrzegł Sąd Odwoławczy takich mankamentów uzasadnienia aby można było mówić o wpływie jego uchybień na treść wyroku. W efekcie również zarzut obrazy art. 424§1 k.p.k. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Powyżej już wskazano, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń odnośnie przebiegu zdarzenia z dnia 8 lutego 2019r. należy w tym miejscu przypomnieć, że z zeznań świadka P. K. wynika, że tego dnia wcześniej to D.S.chciał się bić z oskarżonym P. S. (1) a zatem kwestia tego, że oskarżony jest postawniejszym mężczyzną nie odgrywała dla niego żadnej roli. Same niepowstrzymanie A. S. (1) swojego syna przed pobiciem pokrzywdzonego absolutnie nie może być uznane za jego współudział. A skoro tak to wszelkie dywagacje odnośnie twierdzeń biegłego w tej sytuacji nie mają znaczenia.

Nie dostrzegł sąd okręgowy zarzucanej przez autorkę apelacji obrazy art. 193§1 k.p.k. ocena tego (dokonana przez funkcjonariuszy policji) czy ktoś wyglądał na osobę przestraszoną, bojącą się spełnienia gróźb nie wymaga wiadomości specjalnych.

W rezultacie ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego dotyczące

zdarzenia z dnia 8 lutego 2019r. są prawidłowe podobnie jak i te odnoszące się do zajścia po bramą posesji pokrzywdzonego w godzinach popołudniowych w dniu 20 kwietnia 2019r. w tym również dotyczące tego, że w części zdarzeń właśnie w dniu 8 lutego 2019r. i podczas zajścia po bramą swojej posesji w dniu 20 kwietnia 2019r. D. S. był osobą zaogniającą konflikt i stroną czynną tych zdarzeń. Wskazane błędne ustalenia dotyczące gołosłowności twierdzeń D.S.o „zleceniu zabójstwa” w świetle zarzutów finalnie postawionych oskarżonemu w akcie oskarżenia nie mają jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Za swoistego rodzaju uproszczenie należy uznać argumentację wskazującą, że za błędem w ustaleniach faktycznych dotyczących zdarzenia z dnia 8 lutego 2019r. (braku przyjęcia, że A. S. (1) wypowiadał groźby wobec pokrzywdzonego) przemawia to, że doszło do zdarzeń w dniu 20 kwietnia 2019r.

W świetle już wcześniej wskazanych dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń dotyczących zdarzenia pod posesją pokrzywdzonego w godzinach popołudniowych 20 kwietnia 2019r. fakt, że po tym zdarzeniu to D.S.zadzwoił na Policję nie uzasadnia przyjęcia, że ewentualne groźby wypowiedane w jego trakcie wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę ich spełnienia.

Nie podziela sąd również zarzutu odnoszącego się do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o środku kompensacyjnym. Wszystkie wskazane przez pełnomocniczkę oskarżyciela posiłkowego

okoliczności przy uwzględnieniu możliwości zarobkowych oskarżonych, ich sytuacji materialnej i życiowej nie pozwalają na orzeczenie środka kompensacyjnego w wyższej kwocie niż uczynił to Sąd I instancji.

Nie naruszył sąd I instancji również art. 46§1 k.k. zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wbrew twierdzeniom skarżącej nie pozwalał na orzeczenie zgodnie z wnioskiem z dnia 23 lutego 2022r. tym samym nie doszło do naruszenia art. 46§1 k.k.

Oдноśnie niewspółmierności wymierzonych oskarżonym już wcześniej była mowa. rażącej kar

Wniosek

Z apelacji adw. E. M.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art 437 kpk w pierwszej kolejności obrońca wniosła o uchylenie pkt. XXII poprzez rozwiązanie wobec oskarżonego węzła kary łącznej, a w jego następstwie o:

I. co do czynu opisanego w pkt. III wstępnej części orzeczenia - o zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;

II. co do czynu opisanego w pkt. VI wstępnej części orzeczenia - o uchylenie orzeczenia w pkt. XIV i pkt. XVIII zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

III. co do czynu opisanego w pkt. VIII wstępnej części orzeczenia - o uchylenie orzeczenia w pkt. XX zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na zasadach art. 439 § 1 pkt 9 kpk w związku z art. 17 § 1 pkt 9 kpk, a ponadto o uchylenie pkt. XXIII i XXVII jako postanowień kosztowych - subsydiamych wobec postanowień co do winy i kary i wobec wniosku kasatoryjnego o przekazania sprawy oskarżonego do ponownego rozpoznania w dwóch z trzech zarzutów, co będzie implikowało wydanie nowych orzeczeń kosztowych.

Z apelacji adw. R. B. (2)

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie Jacka Włodarskiego od zarzucanego mu czynu.

Z apelacji osk. J. W.

Oskarżony J. W. wniósł o uniewinnienie jego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu Rejonowego w Lubaniu.

Z apelacji adw. T. K.

Obrońca wniósł o:

1. przy uwzględnieniu zarzutu z pkt I uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji celem umorzenia postępowania,
2. przy uwzględnieniu zarzutów z pkt II i III uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów,

Ewentualnie, przy uwzględnieniu wyłącznie zarzutu określonego w

pkt IV niniejszej apelacji, obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat,

2. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt V poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat,

3. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt IX poprzez wymierzenie oskarżonej kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 30,00 złotych każda,

4. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt XIV poprzez wymierzenie oskarżonemu kary po 3 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat,

5. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt XX poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat,

6. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt XXII poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat,

7. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt III, VI, XI-XIII, XVI-XVIII, XXIII, XXVII.

Z apelacji Prokuratora

Prokurator wniósł o:

a) uchylenie zaskarżonego orzeczenia wobec D. J. w zakresie czynu z punktu VII aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 190 §1 kk i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubaniu;

b) uchylenie zaskarżonego orzeczenia wobec S. J. i przekazanie sprawy w części dotyczącej tego oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubaniu;

c) uchylenie zaskarżonego orzeczenia wobec A. S. (1) i P. S. (1) w zakresie czynu z pkt VIII aktu oskarżenia i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubaniu;

d) zmianę zaskarżonego orzeczenia wobec R. B. (1) poprzez wymierzenie tej oskarżonej za przypisany w pkt IX części dyspozytywnej wyroku czyn kary 2 lat pozbawienia wolności, uchylenie punktów X, XI, XII wyroku dotyczących warunkowego zawieszenia kary oraz obowiązków orzekanych w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz dotyczących kary grzywny orzekanej na podstawie art. 71 § 1 kk.

Z apelacji adw. D. M.

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt I, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XX, XXII dyspozytywnej części wyroku poprzez wymierzenie wobec oskarżonych kar i środków karnych surowszych, adekwatnych do sposobu i stylu dokonanego przestępstwa oraz adekwatnych

do zaistniałych tego konsekwencji opisanych powyżej

2. oraz poprzez orzeczenie zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego J. W., S. J., A. S. (3), P. S. (1), D. J. i R. B. (1) oraz A. S. (1) zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego, w sytuacji gdy pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego również zgłosił tożsamy wniosek co dodatkowo w protokole cyt. „pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnosi jak prokurator oraz zapisu – oskarżyciel posiłkowy wnosi jak prokurator i pełnomocnik,

3. skazanie S.S.(pkt IV), D. J. (pkt VII) i A. S. (1) (pkt XXI) za popełnione przez nich przestępstwa, ewentualnie o:

4. uchylene wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania,

w obu przypadkach wnosząc o:

5. zasądzenie od oskarżonych J. W., S. J., P. S. (1), A. S. (3), R. B. (1), A. S. (1), D. J. na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów ustanowienia pełnomocnika procesowego przez Sądem II instancji według faktury, która została przedłożona podczas rozprawy odwoławczej.

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek zawarty w apelacjach obrońców oskarżonego P. S. (1) adw. E. M. i adw. T. K. zasługiwał na uwzględnienie w części dotyczącej zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu

w pkt III części wstępnej wyroku. powyżej już wskazano powody, dla których zawarte w apelacjach obydwójga obrońców oskarżonego zarzuty odnoszące się do tego czynu zostały przez Sąd Odwoławczy uznane za zasadne. W pozostałej części zarzuty tych apelacji o czym już wyżej była mowa okazały się niezasadne. Stąd też pozostałe wnioski w nich zawarte nie mogły zostać uwzględnione.

Nie zasługiwały również na uwzględnienie wnioski o uniewinnienie oskarżonego J. W. zawarte w apelacjach jego obrońców adw. R. B. (2), adw. T. K. i samego oskarżonego. Powyżej bowiem już wskazano, że sąd nie uwzględnił zarzutów tych apelacji odnoszących się do oskarżonego J. W.. Sąd odwoławczy nie uznał za zasadne również zarzutów apelacji adw, T. K. odnoszących się do uniewinnienia oskarżonych D. J. i R. B. (1) jak również w zakresie niewspółmierności kar orzeczonych wobec oskarżonych stąd też nie mógł zostać uwzględniony wniosek o zmianę wyroku w tym zakresie.

W związku z tym, że apelacje pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego adw. D. M. i Prokuratora nie zostały uwzględnione w całości zawarte w nich wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

<i>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
1.	
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Wszystkie rozstrzygnięcia wyroku odnoszące się do oskarżonych R. B. (1), S.J., D. J., A. S. (1)</p> <p>Rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy oraz kara wymierzona oskarżonemu J.W.za czyn zarzucany mu w pkt I części wstępnej wyroku</p> <p>Rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego P. S. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku oraz czynu przypisanego mu w pkt XX części dyspozytywnej oraz wymierzone za te czynu kary.</p>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Powyżej już wskazano, że sąd okręgowy nie uwzględnił zarzutów zawartych w apelacjach w tym zakresie, jak również złożonych w apelacjach wniosków. Nie dostrzegł też sąd żadnych okoliczności, które mogłyby powodować ingerencję w wyrok w tej części z urzędu.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
<p>W zakresie czynu zarzucanego J.W.wyeliminowanie z jego opisu, że w trakcie zdarzenia użyto niebezpiecznego narzędzia w postaci metalowego łańcucha.</p> <p>Uniewinnienie P. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku</p> <p>Wymierzona P. S. (1) kara oraz rozstrzygnięcie o kosztach sądowych odnośnie tego oskarżonego.</p>	
Zwiążle o powodach zmiany	

Powyżej już wskazano powody, dla których sąd odwoławczy uznał, że użytego w trakcie pobicia pokrzywdzonego D. S. metalowego łańcucha nie można uznać za niebezpieczne narzędzie w rozumieniu art. 159 k.k. co w efekcie skutkowało zmianą opisu czynu przypisanego oskarżonemu J.W..

Również powody uniewinnienia oskarżonego P. S. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku zostały już wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia. Uniewinnienie to spowodowało konieczność rozwiązania węzła kary łącznej, która została wymierzona oskarżonemu w pkt XXII części dyspozytywnej. I konieczność wymierzenia nowej kary łącznej. Stąd też na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 k.k. sąd odwoławczy połączył oskarżonemu kary orzeczone w pkt XIV i XX i wymierzył mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności. Uznając, że zasada asperacji zbliżona do pełnej kumulacji z uwagi na odstęp czasowy tych czynów będzie odpowiednim sposobem ukształtowania kary łącznej. Mając zaś na uwadze niekaralność oskarżonego w chwili popełnienia przez niego przypisanych mu przestępstw sąd uznał, iż można w stosunku do jego osoby zastosować dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności. Stąd też na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 k.k. wykonanie wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata. Na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 71§1 k.k. wymierzył mu też karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 30 zł. chcąc aby oskarżony odczuł w sposób realny nieopłacalność tego typu zachowań i wchodzenia w konflikt z prawem.

Sąd zmienił też rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w pkt XXVII części dyspozytywnej w związku z częściowym uniewinnieniem oskarżonego P. S. (1).

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V	W oparciu o przepis art. 636§1 k.p.k. w związku z nieuwzględnieniem apelacji odnośnie oskarżonych J. W., R. B. (1) i D. J. a także apelacji wywiedzionej

VI.	przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego D. S. sąd okręgowy obciążył te osoby kosztami za postępowanie odwoławcze w kwocie po 3,33zł. oraz wymierzył im opłaty: J.W.400zł.
VII	
	R. B. (1) 180zł.
	D. J. 120zł.
	D.S.60zł.
	W związku z tym, że apelacje wywiedzione przez obrońców P. S. (1) doprowadziły do zmiany wyroku na jego korzyść względny słuszności (art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.) przemawiały za zwolnieniem go od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze
	W zakresie kosztów nieuwzględnionej apelacji wywiedzionej przez prokuratora kosztami należało obciążyć Skarb Państwa (art. 636§1 k.p.k. in fine).

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W zakresie winy w stosunku do oskarżonych D. J., S.J., A. S. (1), P. S. (1) W zakresie kary w stosunku do R. B. (1)
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J.W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony J.W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonego	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych: R. B. (1), A. S. (1), P. S. (1), J.W.i D. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonych oraz wymierzone im kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	6	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonych oraz wymierzone im kary	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana